75 років служби народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 6. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 11-го СІЧНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY, 11, 1968 No. 6. VOL. LXXV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 10 січня, 1967

В АМЕРИЦІ

РИЧАРД М. НІКСОН ПЕРЕСТЕРІГАЄ протя радикальних елементів у цій країні, які використовують расове напруження в цій країні та в найближчому літі можуть довести до „війни на вулицях великих міст". Ніксон казав, що війна вимагає попереднього плянузання, яке радикальні елементи тепер здійснюють. Колишній віце-президент, який є одним із республіканських кандидатів на номінацію на кандидата на президента в 1968-му році, пояснив, що під „радикальними" елементами він розуміє екстремістів із організації так званої „блек павер". Ніксон назвав свою промову „неполітичною". Він промовляз на зборах американських скавтів.

ДИРЕКТОР БЮДЖЕТОВОГО БЮРА Чарлз Л. Шульц має залишити свій пост, як про це повідомив президент Джансон. Його місце займе теперішній асистент директора бюджетового бюра Чарлз Дж. Цвік. Шульц написав листа до Президента, в якому пригадує, що він ще влітї 1967-го року висловив був плян зрезиґнувати зі свого становища січні 1968-го року. Президент прийняв резиґнацію Шульца, але з тим застереженням, що він залишиться на своєму пості до того часу, коли президент Джансон зможе внести до Конґресу проєкт федерального бюджету на 1969-ий рік. 43-річний Шульц працюватиме в університеті Мериленд та в приватній фірмі Брукінґс Інстітошен.

СЕНАТОР РОБЕРТ Ф. КЕННЕДІ ЗАЯВИВ, що він підтримуватиме кандидатуру президента Джансона в 1968-му році, хоч він із ним не погоджується в справі в'єтнамської політики. Журналісти запитували сенатора Кеннеді, чи республіканці матимуть запевнену перемогу в президентських виборах в 1972-му році, коли президент Джансон буде перевибраний в 1968-му році, і сенатор відповів, що не вірить в республіканську перемогу в 1972-му, додаючи при тому, що це залежить і від того, хто тоді буде демократичним кандидатом на президента. Вибори в 1972-му році так далеко від нас, сказав Кеннеді, що важко тепер про них говорити.

ПОЧАЛАСЯ КАМПАНІЯ ЗА ЗБІРКУ фондів на виборчу кампанію за вибір колишнього сенатора й кандидата на президента Беррі Ґолдвотера на становище сенатора зі стейту Арізона. Цей пост Ґолдвотер уже займав, але він із нього зрезиґнував в 1964-му році, кандидуючи на президента. Комітет збірки фондів очолює колишній голова Республіканського Крайового Комітету Дін Бирч. Він сказав, що „виборча боротьба буде завзята", бо противники демократи знають, хто це такий Ґолдвотер. Тепер пост сенатора займає 90-річний демократ Карл Гайден, який є сенатором від 1927-го року. Не знати, чи він буде кандидувати.

В ПОЖЕЖІ В БРУКЛІНІ ЗГИНУЛИ 13 осіб, 4 дорослі і 9 дітей. Згорів 4-поверховий мешканевий дім та сусідна фабрика. Під час пожежі відбувалися трагічні сцени. Батьки втікали з дітьми серед полумени, бо горів відразу цілий дім. Деякі батьки кидали дітей через вікна, щоб захоронити їх від полумени, як оповідає один із поліцистів, який перший був при пожежі та врятував 20 дітей. Він не міг врятувати всіх, що їх йому кидали батьки, бо було затемно та не міг їх зловити. Пожежа була при температурі зеро, і люди втікали, деякі лише в білизні. 100 осіб встигли врятуватися. Пожежа почалася зараз по півночі і тривала кілька годин, поки її загасили.

У СВІТІ

НОВИМ АВСТРАЛІЙСЬКИМ ПРЕМ'ЄРОМ БУДЕ 56-ЛІТНІЙ ДЖАН ҐРЕЙ ҐОРТОН, лідер ліберальної партії яка обрала його на місце Гаролда Голта, який втопився 17 грудня мин. року. Тимчасовий прем'єр Джан МекІвен, який був віце-прем'єром та є головою одної малої автралійської партії, союзної із ліберальною, зголосив вже свою димісію на руки генерального губернатора лорда Кейзі, що призначить Ґортона. Цей останній є сенатором: він зречеться сенаторського мандату й кандидуватиме до нижчої палати прляменту з округи померлого прем'єра Голта. Новий австралійський прем'єр має за дружину американку, яка ніколи не зреклася свого американського громадянства.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ЗНАЙДЕНО ПРИ ОДНОМУ ПОЛОНЕНОМУ КОМУНІСТИЧНОМУ ПОВСТАНЦЕВІ ДОКУМЕНТ з дати 16 грудня мин. року, в якому комуністичне командування поручало використати Різдвяне й новорічне перемир'я для постачання харчів і зброї та перегрупування військ, але восновному наказало зберігати перемир'я. Цей наказ адресовано до „різних збройних сил" комуністів.

АНДРЕАС ПАПАНДРЕУ ВЕРНЕТЬСЯ З ГРЕЦІЇ ДО АМЕРИКИ на становище професора економії в одному з більших тутешніх університетів. Андреас Папандреу, натуралізований американський громадянин, грек, зрікся був американського громадянства, коли в 1964 році вернувся до Греції, став міністром в уряді свого батька Ґеорґа Папандреу, але швидко потім став найбільш контроверсійною постаттю у грецькому політичному житті: „лівий", став ініціятором і лідером змови лівих старшин, а в квітні минулого року його арештували й приготовляли проти нього розправу за державну зраду. З нагоди недавнього Різдва його амнестовано. Він має за дружину американку.

БРИТІЙСЬКА ПАЛАТА ГРОМАД ЗІЙДЕТЬСЯ НА НОВУ СЕСІЮ 16-го ц. м. і тоді британський прем'єр виявить нові радикальні економічні реформи, над якими в останніх днях кількакратно нараджувався на тайних нарадах британський уряд. Припускають, що будуть проголошені значні скорочення державних видатків в різних ділянках.

ДО ГРЕЦІЇ ВЕРНУВСЯ З РИМУ КОЛ. ПРЕМ'ЄР Константін Коліяс, який виїхав був з Греції до Риму разом з королем Константином після невдачної спроби короля скинути грецький військовий режим. Коліяс вернувся в порозумінні з королем і за згодою грецького уряду. Коліяс заявив, що він не буде займатися активно політикою, а вернеться до свого попереднього становища — прокуратора Найвищого Суду в Атенах. Він відмовився сказати, коли вернеться до Греції король Константин, який поставив був за умову — проголошення військовим режимом календарика щодо повороту до конституційного ладу.

АМБАСАДОРИ ЗДА Й КОМУНІСТИЧНОГО КИТАЮ ЗНОВУ КОНФЕРУВАЛИ

Варшава. У минулий понеділок відбулася тут уже 134-та з черги зустріч репрезентантів ЗДА й Комуністичного Китаю на амбасадорському рівні: це одинокий безпосередній контакт тих двох держав, які не мають дипломатичних взаємин. На цій останній зустрічі не було китайського амбасадора Ванґа Куо-чуана, а заступав його шарже д'аффер Чен-тунґ; з американського боку був амбасадор ЗДА у Польщі Джан Ґроновскі, колишній генеральний поштмайстер. Як звичайно — так і цим разом нічого про зміст розмови не оприлюднено, за вийнятком ствердження, що найближчу зустріч визначено на 29 травня ц. р. Такі зустрічі обмежуються до того, що китайський комуністичний амбасадор відчитує антиамериканську пропаґандивну заяву, а американський йому відповідає — і на тому „конференція" кінчається.

Амбасадор ЗДА Джан О. Ґроновский (зліва) і представники комуністичного Китаю під проводом шарж д'аффер Чена Туна, які конферували у Варшаві.

Микола Бажан у московській „Правді" славить Москву і лає СКВУ

Москва. — „Правда", орган Центрального Комітету Комуністичної Партії Совєтського Союзу, надрукувала в числі з 22-го грудня м. р. довшу статтю Миколи Бажана, в якій автор прославляє Москву і російський нарєд і лає Світовий Конґрес Вільних Українців. У статті, що має заголовок „Гордість народу", Бажан всіляко намагається „доказати", що український народ увесь свій величезний культурний доробок від Київської Руси починаючи, а на теперішній добі кінчаючи, завдячує „дружбі" та „допомозі" російського народу та комуністичної партії. Свої кпини кінчає Бажан твердженням: „З презирством і гнівом відкидає українська радянська культура всякі намагання наших недругів пхнути її на шлях національної обмежености. Вони доводять кінець - кінцем до націоналізму. Іменно, такі поради виголошувано недавно з трибуни нюйоркського „конґресу вільних українців", які вили про своє нестримне бажання повернутись господарями, вслід за їх імперіялістичними наказодавцями, на українську землю. На це в них, правда, не більше виглядів, як у Миколи II на друге царювання, одначе такі голосіння забруднюють міжнародну атмосферу, а для українського народу вони прямо огидні і противні. І не їм то вже заламутити ту величну і спокійну пісню, яку співає весь нарід Радянської України у 50-річчя своєї вільної, квітучої соціялістичної української держави" — мовить Бажан.

В 1969-му році федеральні видатки мають збільшитися на $10 більйонів

Вашинґтон. — В урядових колах передбачають, що федеральні видатки в новому фінансовому році, який зачнеться 1 липня 1968, збільшаться тільки на $10 більйонів в порівнянні з цим роком, який закінчиться 30-го червня 1968. Та хоч буде збільшений федеральний бюджет, то дефіцит в 1969-му році мав би бути значно менший, як в цьому році. Та це передбачення бере до уваги те, що Конґрес збільшить прибуткові податки, чого Уряд домагається вже другий рік. Коли ж не буде збільшених податків, то дефіцит мав би трохи збільшитися в порівнянні з цьогорічним. Президент Джансон має при кінці цього місяця предложити Конґресові бюджет у висоті $190 більйонів. Ця сума обіймає вже і всі інші видатки, які в попередніх роках не враховували до бюджету, це значить видатки на соціяльне забезпечення, будову автострад й інше. Без цих фондів федеральний бюджет на 1969-ий рік мав би винести коло $145 більйонів.

„Сорвеєр 7" прислав із Місяця світлини

Пасадена, Каліфорнія. — „Сорвейор 7" згідно з призначеним йому пляном ввечері 9-го січня осів на Місяці і 45 хвилин пізніше почав робити світлини та пересилати їх до лябораторії при Технологічнім Каліфорнійськім Інституті. Перші звіти подавали, що космічний корабель осів на тому місці, що було йому призначене, це значить на північ від кратера Тихона, але пізніші відомості уточнили місце „приземлення" „Сорвейора 7", який осів на півтора милі від того місця, що йому визначили з Землі. Космічний корабель важив 638 фунтів, він летів з початковою швидкістю 6 000 миль на годину і зробив 225 000 миль. Та останні три мінути йому „наказали" зменшити швидкість, щоб не розбився, коли впаде на Місяць. Це зроблено цим способом, що від космічного корабля відорвалася ракета, коли він був віддалений від Місяця на 60 миль. І тоді його швидкість зменшувалася так, що він в секунді робив 60 стіп, 30 стіп, 13 і 10, після чого надійшов на Землю сиґнал, що Сорвейор 7 безпечно сів на Місяці. Прислані світлини показують, що цей район Місяця є скелястий, має великі валуни та до озер подібні заглиблення, спричинені, мабуть, ерозією. Лет Сорвейора 7 закінчив цю програму, що за допомогою інструментів мала на цілі дослідити поверхню Місяця та визначити місце, де американські астронавти мали б осісти перед 1970-им роком, коли перші дістануться на Місяць. Цю програму виконали з повним успіхом, і тому лет на Місяць зможе відбутися в призначеному часі.

ХОЛОДНІ, ДУЖЕ ХОЛОДНІ ФАКТИ

Від кількох днів велику частину Америки, включно з Ню Йорком, навістили сніги та сильні морози. В кількох стейтах температура впала нижче зера. На фа фото — справжня „холодна сцена" біля озера Ірі в Клівленді.

Амбасадора СССР у Вашинґтоні викликали до Москви на наради

Вашинґтон. — Совєтський уряд викликав до Москви свого амбасадора у Вашинґтоні, Анатолія Добриніна. Перед від'їздом він двічі конферував наприкінці минулого тижня з державним секретарем Діном Раском. Припускають, що виїзд Добриніна до Москви, як і його розмови з Раском стоять у зв'язку з новою фазою дипломатичних заходів щодо замирення у В'єтнамі. На початку цього року північно - в'єтнамський міністер закордонних справ Нґуєн Дю Трінь заявив, що коли американці припинять бомбардування Північного В'єтнаму й інші воєнні дії, то Північний В'єтнам „буде" переговорювати з Америкою, а голова Камбоджи Нородом Шіганук запросив представника президента Джансона, щоб переговорити з ним справу забезпеки територіяльної непорушности, державної незалежности і невтральности Камбоджи. Шіганук погодився на відновлення діяльности Міжнародної Контрольної Комісії, яка пильнувала б, щоб комуністи не використовували території Камбоджи для своїх воєнних цілей проти Південного В'єтнаму, та одверто закинув Совєтам і Польщі, що вони паралізують діяльність тієї Комісії.

Близько 3.000 комуністів згинуло у В'єтнамі в одному минулому тижні

Сайґон. — За офіційним ствердженням в тижні, який закінчився в суботу 6 січня ц. р., згинуло докладно 2 - 968 вояків північно-в'єтнамської реґулярної армії та південно-в'єтнамського повстанського війська. У тому самому часі згинули 263 південно-в'єтнамські вояки і 657 було ранених. Американських втрат ще не оприлюднено, але вони також поважні ,бо бої в минулому тижні були дуже важкі. В часі новорічного перемир'я згинуло 27 американських вояків і 44 південно-в'єтнамських, а по стороні комуністів були 553 смертні жертви. Комуністична сторона значно посилила свою активність. В минулому тижні комуністичний ворог перевів 38 атак, із них деякі силою поверх дві тисячі вояків, чи то з'єднаннями по кількасот вояків. У вівторок 9 січня комуністичні повстанці несподіваною атакою захопили мале американське летовище біля Контуму, за 270 миль на північ від Сайґону, знищили кілька американських літаків та вбили 7 американських вояків і поранили 25. Комуністи перевели теж кілька атак у віддалі коло 20 миль від Сайґону, а навіть захопили були на кілька годин столицю одної провінції, місто Хісмкуонґ, де впродовж 4-ох годин комуністичний прапор висів над місцевим базаром. Однак ті офензивні дії комуністів приносять їм величезні втрати. Коли атакуючим вдасться осягнути перші успіхи завдяки заскоченню, то швидко потім викликані на поміч артилерія і летунство завдають комуністам величезних втрат і остаточно вони ніде не всилі закріпити за собою ані кусня здобутої в першій атаці території.

● **Дружина д-ра Філіпа Бляйберґа, якому перещепили серце** 24-річного мулята Кліва Гавпта, була на похороні Гавпта разом із д-ром Крістіяном Барнардом, який перевів був ту операцію. Похорон Гавпта перемінився у багатотисячну маніфестацію мулятів. Бляйберґи буцім-то дадуть половину гонорару, що його дістали від американської радіо-телевізійної компанії ЕнБіСі, — вдові по Гавпті, серце якого б'ється в тілі Бляйберґа.

Помер Осип Сабат, довголітній громадський та союзовий діяч

Минулої суботи ранком наспіла до Головної Канцелярії УНСоюзу вістка про смерть Осипа Сабата, довголітнього союзового та громадського діяча, одного із піонерів 245-го Відділу Українського Народного Союзу в Трентоні, Товариства „Запорозька Січ ім. Богдана Хмельницького". Покійний й Осип Сабат був довгі роки секретарем цього Відділу, а останньо його предсідником. Бл. п. Осип Сабат був уродженцем Хирова, звідкіля прибув до Америки у молодому віці. Він прожив повних 50 років у місті Трентоні, звідкіля теж вирушив в рядах Американської Армії на Першу Світову Війну до Европи. Помер бл. п. Осип Сабат на 76-ому році життя в лікарні Ст Френсіс, полишивши в смутку синів Реймонда, Осипа, Володимира і Михайла, дочок Марію, Лілліян, Євгенію і Вірджінію та 18 внуків. Місцева українська громада в Трентоні відправила тіло цього працьовитого діяча на вічний спочинок у вівторок, 9-го січня.

„Радянська Україна" натяками розповіла про спробу втечі за кордон через Чорне море

Майор прикордонних військ І. Куроленко опублікував на сторінках „Радянської України з 4 січня 1968 р. нарис „Човен ч. 740 — як літаки стережуть радянський кордон", в якому розповідає „про один недавній випадок". З загального опису видко, що випадок стався на чорноморському побережжі, де найбільше рибалять човнами - фелюками, про які згадує автор. Йдеться про прикордонну службу великого військового літака, в якому увесь екіпаж — комуністи, до речі, самі російські прізвища. Той літак здалеку викликали на розшуки в морі втікача, і тому літак зробив „політ на другий край моря" — в напрямку Туреччини. Газета розповідає: „Багато незвичного для екіпажу було в цьому рейсі. Насамперед — саме завдання. У наказі говорилось коротко: терміново вилетіти у приморське місто, де ознайомитися з обстановкою і включитись у прикордонний пошук. Очевидно, щось сталося там, на морському кордоні, і сталося серйозне, якщо потрібно було підняти в повітря важку машину і кинути її за багато сотень кілометрів. Осівши на аеродромі, літак набирав пального. Тоді з'ясувалось, що ще напередодні в одному з санаторіїв зник човен під номером 740. — Узяв його парубок років двадцяти трьох, — схвильовано розповідав сторож причалу. Каже: — вмить повернусь — тільки огляну околиці. З моря місто ніколи не бачив. Як заставу залишив гроші, метрику. Поїхав зранку, а до вечора не повернувся. От я і забив на сполох...

На пошук вийшли прикордонні кораблі. Всю ніч борознили вони море, обмацували хвилі променями прожекторів, проте повернутись довелось ні з чим. І от тепер у пошук включався літак. О 9.15 машина Милованова знову піднялась у повітря. Командир корабля прийняв рішення: шукати способом паралельних галсів. Це чимсь нагадувало знайоме кожному прикордонникові прочісування місцевості з тією тільки різницею, що провадилось воно в повітрі, де нема видимих орієнтів, і брав у ньому самий тільки екіпаж.

Літак ішов на гранично низькій висоті. Пройшовши кілометрів 150, він зробив розворот, ледь-ледь відвернув у бік і ліг на зворотний курс".

Врешті один з летунів помітив на горизонті, що „щось чорніє" — то був човен ч. 740. і в ньому „було видно його поставну фігуру, втягнуту в плечі голову". Згодом до човна підплив викликаний з літака патрульний човен, і так втікача було зловлено. Жодних інших відомостей про втікача „Радянська Україна" не подала.

У Москві судять 4-ох письменників — один з них „сипле" інших

Москва. — Від понеділка цього тижня ведеться в Москві судову розправу проти 4-ох молодих письменників, арештованих рік тому. Ними є 31-річний Александер Гінсбурґ, 28-річний Юрій Ґалянсков, 29-річний Алексадер Добровольський і Вєра Ляшкова. Всім їм закидають співпрацю з засудженими письменниками Андреєм Сінявським і Юлієм Даніелом, зв'язок з російською правою еміґрантською організацією НТС (Народно-Трудовой Союз), співпрацю в підпільному літературному журналі „Сфінкс" і перепачкування антисовєтських рукописів за кордон. Розправа ніби „явна", але допустили на залю тільки нечисленних людей із спеціяльними перепустками. На цьому тлі прийшло до гострої суперечки з поліціянтами, які не впускали людей на залю, та емеритованим генералом Пйотром Ґріґоренком (Григоренком?), колишнім професором військової Академії ім Фрунзе у Москві, який разом із 12-ма іншими особами вніс в другому дні процесу петицію до голови трибуналу з протестом проти обмежування вступу на залю. З-посеред названих підсудних признався до вини тільки Алексєй Добровольський, який зізнавав впродовж 5-ох годин, обтяжуючи інших обвинувачених. Він твердив, що в товаристві Ю. Ґалянскова стрінув аґента НТС і що Ґалянсков дав йому 2 000 рб для винайму конспіративного помешкання, потрібного для протисовєтської діяльности. Між тими, які старалися дістатись на судову залю, знаходились також інтелектуали, які раніше активно виступали проти большевицької суворої цензури над літературою.

● **Крім чотирьох американських моряків-дезертирів**, які переїхали з Москви до Швеції і просили у шведських властей політичного азилю, знаходить в Швеції ще 5 інших американських військових дезертирів — з американського війська, стаціонованого в Західній Німеччині. Між ЗДА і Швецією є вправді договір щодо видання злочинців, громадян другої держави, але під категорію злочинців не підтягнено дезертирства з армії.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Ict. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На 22-го січня

Цього року припадає п'ятидесятиріччя тієї справді вікопомної події, коли український нарід, після віків неволі, самовизначився, проголосивши формально Четвертим Універсалом Центральної Ради встановлену вже ділом повну суверенність Української Народної Республіки, що була проголошена попереднім, Третім Універсалом 24-го листопада 1917-го року.

Між українцями у вільному світі вже минулого року започатковано святкування 50-річчя Української Національної Революції і під її знаком у великій мірі проходив перший Світовий Конґрес Вільних Українців в Ню Йорку. Також в УККомітеті створено окрему Комісію, що мала, в порозумінні із створеним раніше та очолюваним проф. Борисом Мартосом Громадським Комітетом, зайнятись популяризацією та організуванням відповідних врочистостей, поширюючи їх і на 50-річчя 22-го січня.

Очевидно, що, зайняті організацією та переведенням СКВУ, який уже сам по собі був величною маніфестацією в 50-річчя Української Державности і який викликав неприховану лють Москви, не поведено більшої і ширшої централізованої акції для відзначування 50-річчя 22-го січня. Однак, багато з наших громад про це подбали і такі святкування відбудуться величавіше ніж звичайно.

Можна сподіватись, що в цьому році більше, як звичайно, законодавців зголосять свої завваги на тему 50-річчя Українського Самовизначення в Конґресі ЗДА. Можна також сподіватись, що більше губернаторів стейтів і посадників міст проголосять 22-го січня „Днем Української Незалежности", звернувши увагу на її 50-річчя.

Решта залишається і залежить від найширших кругів нашого громадянства. Важливо, щоб у цьому році, в році 50-річчя нашого національного Великодня, святкування Січневих Роковин проходили при найбільшій масовості на відповідних імпрезах. Цього року у 50-річчя 22-го січня ми всі громадно повинні своєю участю в імпрезах доказати, що справа волі для нашої Батьківщини ніколи не „збуденіє", як не буденіють найбільші святощі. Це ми докажемо нашою масовою участю у святкуваннях Січневих Роковин і це, після Світового Конґресу Вільних Українців, буде нашою черговою відповіддю тим червоним загарбникам, що заперечили українське самовизначення.

„Вожді"

Совєтська преса протягом останніх кількох місяців суґерує своїм читачам, що у країнах вільного світу „мільйони трудящих" нібито тільки й думають про „50-ліття жовтневої революції", що вони нібито палко вітають Совєтський Союз і т. д. Насправді, західнім трудящим, які без кривавих революцій, але організовано і в першу чергу через свої профспілки досягли куди кращого життя, ніж народи, поневолені в СССР — немає діла до совєтських „святкувань". В кращому випадку хтось напише в листі до редакції про 50-ліття гноблення трудящих в СССР, а, беручи в загальному, мало-хто тут цікавиться совєтськими ювілеями. Однак, західня преса через фахівців - журналістів нагадує громадській думці про деякі знаменні факти, в тому числі й про недавній протирежимний виступ внука одного з творців СССР, колишнього міністра закордонних справ Літвінова - Фількенштейна. Західня, зокрема американська преса нагадує про тих „будівничих" СССР, про яких мовчить совєтська преса: про Л. Троцького — одного з творців перевороту і організатора „красної армії", про „вождя" колективного керівництва" Маленкова, який в забутті доживає віку в Казахстані; про Молотова — міністра закордонних справ СССР за Сталіна, про якого тепер ніхто, крім КҐБ, не знає, де він перебуває; про Булґаніна та про Хрущова, який сидить тепер на пенсіонерській дачі під Москвою; про Каґановіча, який цілком зник із обрію, та інших „вождів".

До цього списку, що його можна було б продовжувати, треба додати Примакова, Ю. Коцюбинського, Затонського, Постишева, Косіора та інших московських намісників у поневоленій Україні, які свого часу „будували" для Москви колонію і які зникли навіть із преси.

Є тепер у Києві В. Щербицький, „голова ради міністрів УССР", якому генеральний секретар ОН У Тант послав 22 грудня м.р. листа-привіт з нагоди „50-ліття УССР", називаючи В. Щербицького „їх ексцеленцією" та вітаючи „український народ" і „український уряд"... Як Щербицький так і жаден з усіх совєтських „ексцеленцій" не представляли і не можуть представляти народів Совєтського Союзу, бо там, де є диктатура, там немає народних представників. Тому легко і швидко зникають такі „вожді", але не забуваються їхні злочини.

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ В 1968 РОЦІ

Лондон. — У країнах Европейського континенту у день Нового Року святкують. Англія творить в цьому „блискуче відокремлення": 1-го січня тут робітний день.

В минулому, 1967 році уряд Великобританії і суспільство сподівались на прилучення до Европейського Спільного Ринку. Це дало б значний імпульс для індустрії і комерції Об'єднаного Королівства. Однак, позиція французького уряду змарнувала ці надії. І в Лондоні прийшли до переконання: поки на чолі французького уряду стоїть генерал де Ґолль, шлях для Англії до Европейського Спільного Ринку перекопаний.

Як люди, що звикли реально оцінювати кожну ситуацію, англійці шукають виходу власними силами, самотужки. В ситуації, подібній до англійської, перебувають і інші держави, що хотіли вступити до Спільного Ринку: Данія, Норвегія, Ірляндія. Утворити з цих країн міцну господарську спілку, активізувати промисловість і торговлю цих держав — це завдання ставлять собі економісти й політики Великобританії. Підвищення продукції, здешевлення власних виробів, стабілізація фінансів — такі досягнення дали б можливість країнам, недопущеним до Европейського Спільного Ринку, говорити з де Ґоллем „з позиції сили".

Протягом своєї історії англійці показали подивуґідну витривалість, особливо при неуспіхах. Був час, коли Наполеон І-ий підкорив своїй волі майже ввесь Европейський континент. Французьке військо панувало в Еспанії й Італії і геніяльний корсиканець урядував у московському Кремлі (1812 р.). Але в Лондоні ніхто не думав про капітуляцію перед Наполеоном.

В 1940 році Франція, Данія, Норвегія, Голляндія капітулювали перед силою Гітлера. Великобританія відкинула всі мирові пропозиції німецького фюрера, і це його найбільше турбувало й лякало.

Виразниця суспільної думки — преса Великобританії пише спокійним тоном про вето ген. де Ґолля в справі прилучення Англії до Европейського Ринку. Але в широких масах людности цієї країни рішення французького уряду викликали величезне обурення. Не тому, що це рішення розвіяло ілюзії і надії на швидкий господарський поступ. Такого чуда керманичі економічного життя Англії не сподівалися. Тут відчувається ображена національна гордість мешканців Британських островів.

Було б наївно сподіватися в політиці вдячности від уряду Франції для Англії, що в трагічних роках другої світової війни продовжувала, здавалося б, безнадійний спротив німецькій воєнній машині. Англійців образив тон промови де Ґолля на пресовій конференції в Парижі, коли він говорив про англію як „голу кандидатку" до Европейського Спільного Ринку.

Під впливом подій, зв'язаних із Спільним Ринком, що показали громадянам Великобританії недоброзичливе трактування іншої країни, твориться в народі рух національної солідарности. Під кличем — „Помагай Британії!" — об'єднуються промислові підприємства і робітництво для розвитку індустрії і комерції, щоб дати на світовий ринок дешевої й восокої якости товари. Почин виявляють службовці різних фірм: вони згоджуються працювати безплатно півгодини щодня. Власники фірм зобов'язуються не підвищувати цін на промислові вироби.

Слова — „патріотична повинність" — зустрічаються в пресі з приводу цього почину. Сам принц Филип, муж королеви Єлисавети вислав до охочих більше працювати для господарства телеграму з такими словами:

„Якщо ми всі підемо в 1968 рік з цим настроєм, то напевне розв'яжемо всі наші проблеми і знову поставимо нашу країну на ноги".

Може дехто скаже: „Стахановщина в новій формі"... Але стахановщина була накинута диктаторською владою згори. Рух — „Помагай Британії!" — має спонтанний характер. Прем'єр Вільсон казав в одній промові до своїх громадян у телевізії: „Ми покажемо, з якого дерева ми витесані". Отже, рік 1968 буде для англійців іспитом витривалости.

Viator

Жалюгідні наклади дитячих видань в УССР

Хоча каґебівське „Товариство дружби" та московський „Союздрук" посилають тисячами совєтські видання українською мовою для дітей за кордон, в Україні 70 дітей із кожних 100 не мають змоги придбати україномовної книжки. „Літературна Україна" з 29 грудня 1967 р. посвідчила: „Відомо, що попит на дитячі видання величезний. Варто сказати, що лише Укоопспілка на 1968-й рік замовила такі тиражі, яких видавництво не в змозі задовольнити. А тим часом Укркниготорг дає ще більші замовлення. Та, на жаль, попит на дитячі книжки ми задовольняємо тільки на 30 - 35 відсотків. Мені здається, що „Веселці" — єдиному на Україні видавництву книжок для дітей — слід би виділяти більше паперу і дати відповідну поліграфічну базу".

Богдан Галайчук

ЛАТИНСЬКА АМЕРИКА В 1967 РОЦІ

Буенос Айрес. — У балянсі 1967 року в Латинській Америці слід підкреслити два позитиви: реформу Хартії ОАС та перемогу над кастрівською партизанкою в Болівії.

Хартія ОАС, прийнята в 1948 році, ставила перед Організацією виключно політичні завдання, залишаючи набоці суспільно - економічні. Тому, коли Кеннеді врешті - решт забрався був до тих останніх, прийшлося здійснювати їх поза рамами ОАС. Політичні завдання ставали щораз пекучішими в міру розвитку кастрівської офензиви проти континенту, але і їх не могла Організація здійснювати як слід з огляду на свою парадоксальну структуру: її найвищий орган — Міжамериканська Конференція — не збирається від 1954 року. Реформа зустріла низку труднощів. Зокрема важко було Америці погодитися на формальний, правний обов'язок допомоги латиноамериканським країнам. Тому оцінено як поважний осяг остаточне прийняття нової Хартії 3-ою Надзвичайною Міжамериканською Конференцією в Буенос Айресі.

Крім зовнішньої допомоги, розвиток Латинської Америки вимагає внутрішньої координації зусиль шляхом економічної інтеґрації. Середуща Америка має спільний ринок, але творення Латино - Американської Асоціяції Вільної Торгівлі, що охоплювала б Південну Америку й Мехіко, йшло кволо, і тому на квітень скликано до Пунта дель Есте конференцію президентів усіх американських країн. Президенти прийняли далекойдучі рішення. Але, коли в серпні зібралися міністри закордонних справ в Асунсіоні, щоб ввести їх у життя, вони ніяк не могли знайти спільної мови, бо виявилася занадто гостра різниця між трьома досить упромисловленими державами Арґентиною, Бразилією та Мехіко і рештою, зокрема найбіднішими країнами Еквадором, Болівією і Параґваєм. Отже справа економічної інтеґрації майже не посунулася вперед.

У 1967 році кастристи приступили до здійснення завдань, намічених триконтинентальною Конференцією Солідарности в Гавані у січні 1966 р.: в березні 1967 р. розгорнули партизанську акцію, а на серпень скликали до Гавани нову конференцію, щоб створити Латино - Американську Організацію Солідарности, яка далі вела б офензиву. На театр діяння партизанки намічено Болівію, але, щоб надати акції континентальний характер, рівночасно з вибухом болівійської партизанки, переведено партизанські операції в Колюмбії та Бразилії, як теж атентат у Венесуелі.

Болівійська армія протягом кількох років була практично заступлена робітничою міліцією, яка ще не вспіла стати на ноги. Добре вишколені й озброєні партизани оперували в тропічних пралісах, де зразу ж здобули перевагу над болівійськими вояками, вихованими на безлісних високорівнях. Стратегічний і тактичний провід партизанки стояв на високому рівні: підготовив її і керував нею напівлеґендарний Ернесто „Че" Ґевара, який згинув у бою в жовтні. Кілька місяців не вдавалось армії виловити партизанів. Але й партизани не здобули активної підтримки місцевого населення. Епілогом партизанки був присуд проти групи зловлених партизанів, зокрема проти француза Режіса Дебре.

У серпні, коли зібралася конференція Латино - Американської Організації Солідарности, партизанська справа стояла ще досить добре. У резолюціях Конференції та в промові Кастра намічено партизанку як нову форму революційної боротьби, протиставляючи її дотеперішній формі, притаманній комуністичній партії, зорієнтованій на Москву. Це довело до поважного загострення між просовєтською компартією і фіделівським рухом, що йде по китайській лінії.

Після вбивства брата венесуельського міністра закордонних справ, Венесуеля обвинуватила Кубу в організації атентату і домагалася проти неї гострих санкцій. Ще в 1964 році, також на обвинувачення Венесуелі, ОАС застосував проти Куби всі санкції, крім збройних. Тепер, коли ЗДА вповні зааґажовані у В'єтнамі, годі було мріяти про висад на Кубі, навіть про бльокаду острова. Тому венесуельське обвинувачення зайшло в сліпу вулицю, дало привід до довгих нарад і врешті у вересні було розглянене Консультативним Збором Міністрів Закордонних справ, який у своєму рішенні не міг вийти поза голословні погрози та заклики.

Крім Болівії, зазнала в грудні поразки червона партизанка у Колюмбії, де вона має ендемічний характер. Під цю пору Ґватемаля є найповажнішим театром діяння — розбитої на дві ривалізуючі фракції — партизанки, яка оперує не лише у лісах та дебрах, але й у столиці, де виконує терористичні атентати і пориває багатих людей, щоб дістати за них окуп.

Поява партизанки з одного боку зґальванізувала в Болівії троцькістські кола, які, розгромлені революцією, знову почали підносити голову, а з другого — спричинила небезпечні щілини в надто тривкій міжпартійній структурі, на якій спирається конституційний президент Овандо. Прийшлося зреконструювати уряд, усуваючи з нього людей, що потайки сприяли партизанам. Заносилося на монтаж великого опозиційного бльоку, що, крім марксистів та марксизантів, охоплював би християнську демократію, члена проурядової коаліції, як також націоналістичну партію (Соціялістичну фалянґу), що стояла в опозиції, але була традиційно протимарксистською. Перемога над партизанами усунула ті небезпеки у країні з найвищим у Південній Америці відсотком неграмотних.

На жаль, під кінець року захиталась модерна соціяльна демократія в Перу та в Чіле, де вона розвивалася по лінії американського „Ню Ділу".

Перуанський президент Беляунде Террі, що був вибраний Демократичною Унією при підтримці невеликої Християнсько - Демократичної партії, плянував далекойдучі реформи, необхідні для злиденних мас індіянських селян, але всі його проєкти торпедують дві великі опозиційні партії (апристи й одріїсти), що мають більшість у Конґресі. Неможливість здійснити виборчу програму загострювала кризу в проурядовій коаліції і врешті довела до розриву з християнською демократією. Загострює вона кризу і в лоні самої таки Демократичної Акції, радикальне крило якої домагається від президента, щоб він покінчив з опозиційним балястом, розв'язавши Конґрес та здійснивши реформи шляхом декретів. Таким чином, демократія та суспільна справедливість зарисовуються в Перу як два антагоністичні елементи.

Іншими словами, не легко здійснити те, що чілійський президент Фрей зве „революцією в свободі". Правиця веде проти нього неперебірливу кампанію, закликаючи збройні сили до перевороту. З другого боку економічне положення Чіле важке. Необхідна інтенсивна розбудова варстатів праці, а важко притягнути чужі інвестиції, бо їх залякує реформістична тенденція християнської демократії. Уряд пробує здобути необхідний для інвестицій капітал шляхом примусової ощадности, призначаючи на ту ціль частину заробітних платень. Але цей проєкт зустрівся з дуже гострим спротивом, що загрожує розламом у чілійській християнській демократії. Невдача тим прикріша, що коли при чергових виборах християнська демократія і переможе марксистів, на місце поміркованого, відповідального Фрея стане президентом демагог Томіч, лідер лівого крила партії.

До минулого року Уруґвай мав анахронічну колеґіяльну владу, що з одного боку облегшувала комуністичну інфільтрацію, а з другого — унеможливлювала раціональну економіку. Уруґвай був відомий з дуже низької пропорції людей, що працюють продуктивно. Завдяки конституційній реформі він має, як і інші держави континенту, тверду владу в руках президента. Перший президент, ген. Хестіло, несподівано помер під кінець року, але його наслідник продовжує енерґійну політику, намагаючися врятувати країну від банкрутства. Справа нелегка: безробіття росте і Уруґвай бажає, щоб його зарахували до економічно найменш розвинених країн континенту, поруч Еквадору, Болівії та Параґваю.

Патетична офензива ОЛЯС'у заломилася, минув догідний момент, щоб протиставити кастризмові іншу, позитивну розв'язку пекучих латиноамериканських питань. На жаль, не заноситься на те у країнах, які покладали найбільші надії в тому напрямі. Не оправдує великого оптимізму і міжнародна реґіональна площина. Економічна інтеґрація зайшла у сліпу вулицю. Не зважаючи на реформу Хартії, ОАС не проявляє великої життєздатности і навіть серйозности. Рада тієї організації ніяк не може спромогтися вибрати нового генерального секретаря, дарма що між кандидатами на той пост немає ніяких програмових розходжень.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

ЗГАДКИ ПРО ГОЛОДНІ РОКИ В УССР

Розповідаючи про історію лісонасаджень в Китайгороді на Дніпропетрівщині, „Літературна Україна" з 5 січня ніби між іншим згадує два голодові роки в УССР: „Історія про те, як було підкорено Калитву, започатковується осіннього дня 1933 року, коли Опанас Трохимович, перекинувши за плече лантух, пішов з ним із двору в двір, випрошуючи дозволу прибрати з акацій „сміття". Сміттям тим були стиглі стручки. А в них — насінники, трохи більші за макове зернятко. З двадцяти лантухів навіяли зо п'ять кілограмів насіння . . ." І далі про 1946-й рік, в іншому місці: „А був же момент, коли Бутенко ледь не здався. Сталося це в голодному 1946 році. Вперше за десять років не йшов на Калитву, а селом майнула чутка — в сусіднє лісництво вманюють. Скрута змусила Бутенка дати згоду."

В КИЄВІ ЗНОВУ ВІДБУВСЯ „ПАРАД ВІЙСЬК"

Московська „Правда" з 25 грудня повідомила, що в Києві 24 грудня відбувся „великий парад військ" з нагоди 50-ліття нібито встановлення в Україні совєтської влади. На фотознімці на першій сторінці газети видко колони танків, що сунуть по Хрещатику — центральній магістралі Києва. Зігнаним на „демонстрацію вдячности" людям у Києві показували могутність окупаційної зброї, щоб і цим розхолоджувати гарячі голови, очевидно в першу чергу серед української молоді. На параді військ був присутній Л. Брежнєв. Війська, а потім і маси людей проходили повз пам'ятник В. Ленінові, на якому висічені слова того провідника червоного московського імперіялізму, мовляв, „вільна Україна" можлива тільки з Росією, „а без такого єдинства про неї не може бути й мови . . ."

● В минулому тижні заблукала в джунґлі 34-літня місіонерка, американка Джун Лейн, з трьома автохтонними дітьми в Маляйзії. Щойно після чотириденних розшуків знайдено їх — голодних, обдертих і виснажених, але живих і здорових.

Марія Душник

КАЛЕЙДОСКОП РІЗДВЯНИХ ЗВИЧАЇВ

Святкування Різдва Христового, цього найбільш радісного з усіх християнських свят, почалося в різноманітности, в якій продовжується по цілому світі по нинішній день.

Уперше точну дату народження Христа зафіксовано щойно в 350-му році, хоч святкування Різдва Христового відбувалися в деяких країнах уже в 98-му році по Його народженні. В Єгипті, наприклад, вважали, що Христос народився 20-го травня, одначе св. Іван Золотоустий, єпископ Константинополя, переконав християн в Антіохії, щоб вони прийняли день 25-го грудня — дату, яку признав Рим. Ця дата довший час не приймалася поза Римом і більшість Східніх Церков святкували народження Христа Христа 6-го січня, згідно з Юліянським календарем, а у Вірменії — 18-го січня.

Визначенням точної дати народження Христа Церква мала на цілі заступити християнським святкуванням загально поширені тоді поганські гуляння в часі сонцестояння, коли ночі були довгі. Церква бачила пекучу потребу духово-моральної бази, щоб спаралізувати поганську неморальність, широко розповсюджену в тих часах.

Святкувати Різдво в Англії почали щойно в 521-му році, коли король Артур урочисто відзначав свою воєнну перемогу. В IX столітті святкування Різдва тривали там 12 днів. Пізніше гостро виступив проти цих святкувань Кромвел, і парлямент офіційно заборонив святкувати Різдво та інші релігійні свята, включаючи Великдень.

У 1644-му році Різдво визнано в Англії як день посту. Одначе, пізніше в тому самому столітті старі звичаї вернулись, але не в такій гучній та свавільній формі. Багато з тих звичаїв належать тепер до англійських і загальних різдвяних традицій.

З Англії, між іншими, поширились такі звичаї, як палення різдвяного „пня", колядування, завішування панчіх з дарунками для дітей. Висилання святочних карток, що почалося в Англії у половині XIX століття, розповсюднилося по цілому світі до такої міри, що в самій лише Америці висилається їх кожного року біля 3 міліярдів. „Пакункові дні" відзначають в Англії першого дня по Різдві, коли домашня обслуга та бідні одержують дарунки та гроші в малих скриньках-пуделках.

У XVII ст. в Америці пуритани видали були закон, яким забороняли святкувати Різдво, і наприклад, 1659-го року осіб, які цей закон порушували, карано гривною у висоті 5 шилінґів. Щойно 1686 року дозволено відправляти різдвяні богослуження в Массачузетсі, і щойно 1856-го року день Різдва Христового став леґальним святом у тому стейті.

У Голляндії Різдво є тихим, релігійним святом. А найбільш родинним святом є день св. Миколая, коли знайомі та свояки обмінюються дарунками і читають оригінальні вірші, одержуючи дарунки. „Св. Миколай", убраний в єпископські ризи, „приїжджає з Еспанії" на білому коні, і його вітає еспанський амбасадор в Голляндії. „Чорний Петро," помічник „св. Миколая", несе великий мішок, щоб забирати в нього „нечемних дітей". Великий похід в супроводі оркестри маршує до королівського палацу, де королева вітає „св. Миколая".

У навечір'я св. Миколая вулиці голляндських міст порожні, всі ресторани та кінотеатри закриті, бо всі сидять вдома. Діти виставляють напхані сіном, дерев'яні черевики на поріг для „Сінтерклявса".

Перші голляндські переселенці в Ню Йорку забороняли святкувати Різдво і навіть продавати в цей день дітям цукорки. Одначе з часом, вони засвоїли веселі різдвяні звичаї з релігійними богослуженнями, дарунками та ялинками, а міська рада навіть розходилася на тритижневі різдвяні вакації.

Голляндці, німці та чехи в Пенсильванії відзначають Свят-Вечір як „торжество любови", запалюючи свічки і передаючи їх усім присутнім на пригадку, що Христос є світлом світу.

На колоніяльному півдні святкування Різдва тривало цілий місяць, а в деяких місцевостях доти, поки горіла „різдвяна колода". Тому мурини-невільники звичайно шукали по лісах напівзогнилих пнів, щоб якнайдовше тліли.

Всі, хто хоче взяти участь в святкуванні Різдва згідно з традиціями, практикованими в американських колоніях у XVIII столітті, можуть це зробити, поїхавши до Вілліямсбурґу у Вирджінії. Колядники колядують в колоніяльних убраннях, в домах та по крамницях світять свічки, доми прибирають прикрасами, яких уживано у тих часах. Це здебільша сплетені з квітів вінки і гірлянди із зелені. На Різдво відбуваються тут різні гри на мураві і умундуровані гармаші стріляють з „різдвяних гармат".

В Еспанії „Три Мудреці" приносять дітям дарунки в ніч на 6-го січня і залишають їх у черевиках на бальконах. На Різдво діти співають і танцюють під музику довкола колиски новонародженого Христа. Еспанський вертеп включає також потік, в якому жінки перуть білизну. Часто між вертепними звірятами можна бачити бика та постаті тореадорів. Після північного богослуження відбуваються співи, танці і різдвяний обід дітей та старших.

В Австрії, де народилася коляда „Тиха ніч", Різдво — найважливіше свято року і дні 25 і 26 грудня є офіційними святковими днями. „Сантаклавс" появляється 6-го грудня в супроводі чортика, якому діти мусять звітувати про свою поведінку. Північні богослуження відправляються по всіх церквах, заповнених селянами, що приходять з гір та долин із запаленими смолоскипами. Різдвяні драми виставляють в різних місцевостях і музики на „тумблязенах", тобто дутих інструментах, виконують хоральну музику з ратуш та дзвіниць, що надає Різдву специфічного характеру.

В Італії таємнича стара жінка Беффана роздає дітям дарунки 6-го січня. В кожній церкві стараються спорядити найкращий вертеп (пресепіо), який є центром уваги під час різдвяних свят.

У скандинавських державах святкують Різдво повний місяць, починаючи від 13-го грудня, дня св. Люції. Місяць пізніше востаннє опоряджають ялинку на честь св. Кнута, побожного короля Кнута IV з XI століття, який опікувався вбогими людьми.

В комуністичних країнах Різдво придавлене офіційною політикою, згідно з якою — „релігія — опіюм для народу". Однак, воно живе і житиме там у серцях вірних, бо приносить надію та відновлення для втомленого і непевного себе людства.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

Пожертви висилати: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE 5020 OLD YORK ROAD PHILADELPHIA, Pa. 19141

Філядельфія, Па.

ЗУСТРІЧ ЗАМОРСЬКИХ ДЕЛЕҐАТОК З УКРАЇНСЬКОЮ ГРОМАДОЮ

Жіноча сесія Світового Конґресу Вільних Українців могла похвалитись поважним числом заморських делеґаток, бо їх було аж 13 із Австралії, країн Півд. Америки й Европи. Короткий час СКВУ не дав змоги докладно познайомитись із кожною з них. Деякі мали скупо вимірений час і негайно відлітали додому, інші прямували в інші міста Америки чи Канади, де мали рідню чи приятелів. Але частину з них удалося запросити до Філядельфії, де міститься канцелярія Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО).

Прибули сюди після Конґресу пп. мґр. Валентина Воропай, містоголова СФУЖО в Европі, п-ні Лідія Гаєвська - Денес, містоголова СФУЖО в Австралії, п-ні Анастазія Остап'юк, голова Організації Українських Жінок Великої Британії і п-ні інж. Ольга Бандура, секретарка Союзу Українок Арґентини! 28-го листопада відбулось засідання Управи СФУЖО з цими заморськими представницями, де в живому обміні думок удалося обговорити праблематику їх організацій.

25-го листопада вранці на радіопередачі ім. Володимира Блавацького п-ні Євдокія Дичко-Блавацька відбула інтерв'ю з мґр. Валентиною Воропай. В коротких питаннях і відповідях промайнули перед слухачами найважніші моменти Жіночої Сесії і Конґресу. Звісно, не обійшлось без питання „як вам подобається Америка", що його пані Євдокія вміла зручно перестилізувати, а п-ні Воропай не менш уміло зреферувати. Радіопередача розворушила зацікавлення публіки й завдяки тому вечірня зустріч стягнула багато слухачів.

Влаштувала її Управа СФУЖО при співпраці 43 Відділу СУА і Відділів Укр. Зол. Хреста і Жіночого Об'єднання ОЧСУ. Відбулось це у просторому Домі Молоді у Філядельфії. Вечір відкрила п-ні Олена Залізняк, голова СФУЖО. Вона передала провід Вечора у вмілі руки п-ні д-р Наталі Пазуняк, секретарки СФУЖО.

Програму вечора започаткувала п-ні мґр Ірина Пеленська, пресова референтка СФУЖО. Вона дала огляд СКВУ, окреслюючи його маніфестаційні, внутрішньо і зовнішньо-організаційні осяги. Сесія Українського Жіноцтва мала інший характер. Осягнувши вже 19 літ тому організаційну єдність, Сесія дала, крім маніфестаційного виступу, також розгляд поодиноких ділянок жіночої праці. Та все доповідниця ствердила недостатню участь жіноцтва, як у підготовній фазі так і проведенні Конґресу, а зокрема у міжорганізаційному органі Секретаріяту.

На цьому тлі промовили заморські гості. Умовини життя і праці в Австралії з'ясувала п-ні Лідія Гаєвська-Денес. Розказавши про Союз Українок Австралії, вона спинилась довше над участю організованого жіноцтва в громадському житті Австралії. Вона проходить оживлено й немає ділянки, в якій СУА не дав би свого вкладу. Але це вдоволення лиш морального порядку, бо дотепер Союз Українок Австралії не має своєї власної домівки та ніякого іншого майна. Правда, віднедавна видає квартальник „Наше Слово" і до побудови власного дому почав змагати. Відкликаючись на заввагу передбесідниці про участь жіноцтва у СКВУ, вона згадала, що в Управі Укр. Громади в Австралії є поважне жіноче представництво.

Виступила мґр Валентина Воропай, реферуючи про жіночі організації в Европі. Вона подала їх назву, осідок, число членів, головні ділянки праці, а також про громадські й економічні умовини даної країни. І так присутні почули про Об'єднання Українських Жінок Німеччини, Укр. Жін. Союз Австрії, Об'єднання Українок Бельгії і Союз Українок Франції. Картина стисла, хоч невесела, бо в тих країнах наше поселення не має радісних перспектив.

Зовсім інакше це представляється в Англії. Про те говорила п-ні Анастазія Остап'юк, голова ОУЖ В. Британії. Ця організація міцно уфундована зі своїми 32-ма гуртками й 2,000 членів. Вона ще далі зростає в числі. А головне, що членство її середнього віку найбільш охоче до праці. Майже всі ділянки жіночої праці тут розгорнені. Недавно тому відкрито дві Музейні Виставки (Лондон, Лістер), запроєктована будова власної домівки. ОУЖ видав власний збірник-альманах „Відродженення на чужині".

Про жіночу працю в Півд. Америці говорила п-ні інж. Ольга Бандура. Прибувши з Арґентини, вона могла розказати також про Бразилію, яку відвідала з нагоди Конференції Жіночих Організацій. Союз Українок Арґентини святкуватиме тепер своє 20ліття. Організація перейшла різні етапи ,а тепер під проводом молодої голови д-р Лідії Іваницької скріплює свої зв'язки. Українське поселення в Бразилії в більшості хліборобське. Організація Українських Жінок при ХоС-і опирається на 4-ох філіях у краю, що провадять розгалужену роботу.

Публіка слідкувала з зацікавленням за ходом тих виступів. Було радісно почути, що українське жіноцтво в усіх наших поселеннях гуртується й працює, що від його імени прибули на Світовий Конрес ці провідні одиниці, і що всі вони вже від літ об'єднані й діють у своїй федерації. Коли відкрито запитання й дискусію, то присутні старались питаннями доповнити загальне враження від кожної країни.

Вкінці запросили публіку до чаю й перекуски, що їх приладили пані з трьох згаданих Відділів. При столиках присутні ще довго гуторили, оточивши тісним колом доповідниць. Здавалось, що все було за коротке і що всі радше були б послухали кожну представницю на окремому вечері. Але їм уже стелилась дорога у далекий світ, звідкіля вони прибули.

Теплим прощальним словом п-ні Олена Залізняк, голова СФУЖО, закрила Вечір. За її словами дух Світового Конґресу, дух згідливости і спільної дії, що вже давно панує у СФУЖО, перенісся цього Вечора в нашу громаду.

Л. Б.

● **В Англії сталась в минулу суботу залізнича катастрофа:** поспішний поїзд, який їхав із швидкістю понад 70 миль на годину, вдарив 60-тонное вантажне авто, яке тягло 125-тонову машину і застрягло при переїзді почерез рейки. 10 вагонів вискочило з рейок. Згинуло 13 осіб, 50 дальших було ранених.

Леся Кругла кандидаткою на „Місс Філядельфія"

Леся Кругла

П-на Леся Кругла, донька п-ва інж. Івана і Катерини Круглих, які мешкають при Нідро авеню число 300 у Філядельфії, в цьому році брала участь в конкурсі на т.зв. „Місс Філядельфія 1968" і здобула третє місце.

Конкурс відбувся в суботу 25-го листопада у залі Текстильного та Наукового Інституту.

П-на Леся скінчила середню школу ім. Кардинала Даґерті, тепер є студенткою вокального відділу Комбського Музичного Інституту на стипендії, яку вона дістала від Філядельфійської ґренд Опери, де і плянує зробити свою кар'єру по закінченню студій.

В останніх роках п-на Кругла приймала участь в репертуарі Космополітен Опери, грала в „Аббі Стейдж Дор" театрі і, як репрезентантка ТУСМ-у ім. Міхновського, часто виступала зі співом народних пісень на різних українських імпрезах.

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2 ave.

● З Літературно-мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в найближчу п'ятницю, 12 січня виступить там проф. Володимир Янів з доповіддю на тему „Настрої молодого покоління 1920 - 30-их р.р. у Галичині". Прелеґент — колишній видатний діяч націоналістичного руху між двома світовими війнами, тепер секретар Европейського НТШ, учений, голова Українського Християнського Руху, перебуває ще короткий час в ЗДА, куди приїхав був на СКВУ. Цей вечір повинен особливо зацікавити нашу молодь.

● **Амбасадор Північного В'єтнаму у Москві заперечив** вістку, наче б президент Північного В'єтнаму, 77-літній Го Чі Мінь, помер 26 грудня мин. року на удар серця в одній малій місцевості на південь від Ганою. Таку вістку принесла одна газета в столиці Південного В'єтнаму Сайґоні, заявивши водночас, що комуністичний уряд Північного В'єтнаму рішив затаїти смерть свого ватажка. Оприлюднено фото, як Го Чі Мінь розмовляє з міністром Камбоджи.

Метрополія Ню Йорку готується відзначити Великі Роковини України

(М. К.). — На засіданні Управи Комітету Об'єднаних Американсько - українських Організацій Великого Ню Йорку, Метрополітального Відділу Українського Конґресового Комітету Америки в Ню Йорку, що відбулося 30-го листопада 1967 року у власній домівці в Українському Народному Домі при 140-42 Друга Евеню в Ню Йорку в присутності 15 осіб, під проводом адв. Романа Гуглевича, голови Комітету вирішено справу відзначення 22 Січня. По живій виміні думок всіх присутніх ухвалено влаштувати під протекторатом Центрального Комітету для Відзначення 50-річчя Великої Національної Революції і Відновлення Української Державности в неділю — 21-го січня 1968 року, о годині 4-ій по полудні, в залі Фешен Інституту при 225 Вест 24-та вулиця в Ню Йорку.Святочну Академію для відзначення 50-річчя Великої Української Національної Революції і відновлення Української Державности та 49-их Роковин Соборности Українських Земель.

Ухвалено програму Академії, що буде складатися з двох частин: офіційної з промовами наших визначних державних мужів та мистецької з виступами наших кращих мистецьких сил.

Рішено запросити п. проф. Бориса Мартоса, б. прем'єра Українського Уряду для виголошення святочного слова, українського історика — п. проф. Олександра Оглоблина — для святочної промови і міністра Михайла Стара з Канади — для привітального слова. Крім того пороблено старання запросити губернатора нюйоркського стейту Нелсона Рокефеллера та мейора міста Ню Йорку Ліндзея, щоб вони взяли участь в наших святкуваннях і при цій нагоді проголосили свої Проклямації „Українського Дня" під час Святочної Академії.

До виконання мистецької частини Академії запрошені: відомий і заслужений нюйоркський Український Хор „Думка", а також відомі й популярні українські оперові солісти: панна Роксоляна Росляк, сопрано, яка з великим успіхом виступала в Кавин Ґарден в Лондоні, а недавно в Канадійській Національній Опері в Торонті, перший раз виступить на американському терені, в місті Ню Йорку, на нашій Академії; та Андрій Добрянський — бас - баритон, член Метрополітен Нешенел Компані, недавній активний член і соліст нюйоркськоо хору „Думка".

Між сольовими піснями, що будуть виконані в часі Святочної Академії, буде виконана пораз перший одна із циклу сольових пісень до слів українського поета Василя Пачовського з неопублікованої збірки: „Огні мести", що їх скомпонував наш відомий нюйоркський композитор д-р Ігор Соневицький з нагоди 50річчя Української Національної Революції.

Зимова товариська зустріч на Союзівці

Союзівка, Керґонксон. — В днях 13 і 14 січня, з ініціятиви Карпатського Лещетарського Клюбу і Товариства Українських Інженерів з Ню Йорку, тут відбудеться для членів і гостей Зимова товариська зустріч. Вона розпочнеться в суботу вранці мандрівкою до з'їздового лещетарського центру „Виндгем". Увечорі, після спільної вечері, відбудеться велика мистецька програма, в якій візьмуть участь: Марта Чапельська — п'яно, Христя Боднар — спів, Христя Дурбак — гра на акордеоні, Галя Ломаґа з групи бандуристів 42-го Відділу ООЧСУ в Гемстеді, під керівництвом о. Сергія Кіндзерявого-Пастухіва, виступить з концертом на бандурі. Крім того, гостей розважатимуть Ігор Чума та Левко І. Майстренко — гумор і сатира, а потім оркестра „Темпо", яка гратиме до танцю. Другого дня, після Богослуження, до розпорядження гостей будуть санки, совги, стріляння для мисливців. Зимова товариська зустріч закінчиться у неділю великим обідом у гостинниці.

Забезпечена спадщина по ген. Садовському

У зв'язку із смертю генерала Михайла Садовського, директора Військово-Історичного Інституту, повідомляють ,що Покійний ще за свого життя, під час своєї затяжної недуги, зрікся був того свого становища і всі справи передав новому директорові, підполк. Миколі Битинському. Майно Українського Військового Інституту разом із Військовим Музеєм переведено з приватного помешкання генерала М. Садовського до винайнятого приміщення в будинок української православної громади при катедрі св. Володимира в Торонті. Нова адреса Українського Військово-Історичного Інституту — 404 Bathurst St., Toronto 28, Ont., Canada.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

Замість квітів на могилу

св. п. **МАРІЇ ПАВЛІВНИ ЮРКЕВИЧ**

згідно волі Покійної, склали пожертви на Українську Вільну Академію Наук у США, надіслані через п. Галину Царинник:

З Філядельфії: В. і Л. Візерканюк, $25.00, по $10: Галина Царинник, П. і О. Гурські; по $5: О. Піддубна, О. Коровицька, С. і Л. Ковальчуки, П. і О. Пришибинські, П. Гурський, П. Костюченко, М. Заборська, Л. Заїка, М. Євсевська, О. Слюсаренко, Т. Семчишин; по $3: А. Мірчук, М. Тарнавська, І. Зінченко; по $2: А. Никорович, І. Черняхівська, Т. Тецук, М. Мисак, П. Боженко: по $1: К. Гаврась, С. Гаврась, Ф. Корсунь, Л. Івашина, С. Дорошенко; Об'єднання Українських Жінок Великобританії: пп. Воропай і Остапюк, $10; М. Іващенко, Балтимор, $10; Л. Гаєвська-Денес, Австралія, $5; В. і Г. Драч, Черче, Ню Джерзі, $2; Галина Білоус, Ню Йорк $10. Разом склали пожертв $161.00.

Від імені Управи Академії — щира подяка усім жертводавцям, а св. п. МАРІЇ ПАВЛІВНІ ЮРКЕВИЧ — ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

✝

У глибокому смутку і з великим жалем повідомляємо Рідню, Приятелів, Знайомих і Українське Громадянство, що 25-го грудня 1967 р. в Ст. Кетеринс, Онт., Канада відійшла у Вічність несподівано, заосмотрена Найсвятішими Тайнами, наша Найдорожча й Невіджалувана

ДРУЖИНА, СЕСТРА, БРАТОВА, ТЕТА й СТРИЯНКА

бл. п. Юлія з Браташів БІЛОУС

народжена 1. 3. 1896 року в Кукизові біля Львова, довголітня вчителька й керівничка народніх шкіл Ходорівщини.

ПАНАХИДИ відбулися 27, 28 29 грудня 1967 року о годині 8-ій увечорі в каплиці Дарте в Ст. Кетеринс.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в суботу, 30-го грудня 1967 р. о год. 8:30 рано з каплиці Дарте. — Заупокійна Служба Божа в церкві св. Кирила і Методія о год. 9-ій рано, а опісля на цвинтар "Victoria Lawn".

Горем прибита Родина:

ВОЛОДИМИР — чоловік
МАРІЯ ПЕТРИНА з родиною — сестра
Інж. ВОЛОДИМИР БРАТАШ — з родиною — брат
ЛЕВ ВОЙЧАК — шваґер
ЮРІЙ, АНДРІЙ, РОМАН ВОЙЧАКИ — сестрінки
ОСИП БІЛОУС — шваґер
ЛІДІЯ МОТРУК, МАРУСЯ ШЕНКІРИК, НАТАЛКА КЛИМКОВИЧ — братаниці

УКРАЇНСЬКА СЕЛЯНСЬКА ПАРТІЯ

з сумом повідомляє, що в Шикаґо, Ілл. 1967 року помер

✝

МИХАЙЛО ЮХИМОВИЧ ШУРКА

який належав до основоположників селянського руху на еміґрації, та був першим головою УСП.

Політично організоване селянство віддає глибоку шану Покійному Михайлові Юхимовичеві за Його довголітню працю на селянській ниві.

УПРАВА УСП та ПОЛІТИЧНІ ОДНОДУМЦІ

✝

Ділимося сумною вісткою, що дня 6-го січня 1968 року в Ню Йорку, помер на 57-му році життя після довгої недуги, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, наш Дорогий

БРАТ, ШВАҐЕР, СЕСТРІНОК і КУЗИН

бл. п. ТОМА РОМАН ЛУШПИНСЬКИЙ

ДИПЛ. ІНЖЕНЕР ХЕМІЇ

ПАНАХИДА відбудеться у вівторок, 9-го січня 1968 року о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми при 129 East 7th Street, New York, N.Y.

ПОХОРОН відбудеться в середу, 10-го січня 1968 року о год. 9-ій ранку з похоронного заведення до церкви Покрови Божої Матері в Ozon Park, Queens і на цвинтар Cypress Hills.

В глибокому жалю:

МИРОН і ЯРОСЛАВА — брат і братова
ІЛЯРІЙ і РУТ — брат і братова
НАТАЛІЯ МОХНАЦЬКА — тета
ВОЛОДИМИР і СЯНЯ МЕЛЕШКЕВИЧІ — вуйко з дружиною
та Родина

✠

В глибокому жалю повідомляємо Приятелів та Знайомих, що 3-го січня 1968 року вечером, після довгої та важкої хвороби, на 75-му році життя, відійшов у Вічність, уроджений в Полтаві

бл. п. ГРИГОРІЙ ЛЮБАРІВСЬКИЙ

старшина УНР

Тлінні Останки після похоронних обрядів, які відбулися 6-го січня 1968 р. спочили на цвинтарі св. Матея в Бофало, Н. Й.

ОЛЕКСАНДРА — дружина
ВОЛОДИСЛАВ СТЕПАНКІВСЬКИЙ — син
ТАМАРА — невістка
ДІЯНА і ВІКТОР — внуки

Посмертні згадки

ІЛІЯ МЕДВІДЬ, член Б-ва св. І. Хрестителя, 292 Відд. УНС в в Дітроіт, Миш, помер 18-го грудня 1967 р. Покійний народився 2-го серпня 1895 р. в с. Мущиниці пов. Любачів, Україна. Полишив у смутку дружину Анастазію, сина Андрія, доньку Марію і 6-ть внуків. Похорон відбувся 21-го грудня 1967 р. з похоронного заведення до церкви св. І. Хрестителя при участі рідні, членів Б-ва, та приятелів. Поховано покійного на цвинтарі, Голі - Сепулхре, Мічіган.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Федик.

КОЛОДРУБЕЦЬ ВАСИЛЬ, довголітній член 103 Відділу УНС, помер на 75-му рроці життя 16-го серпня 1967 року. Покійний полишив у смутку дружину Ксеню, дітей Наталію, Петра, Анну, Степана, Володимира та Осипа, невісток Доріс та Люсіл і десять внуків.

Вічна Йому Пам'ять!
Катерина Герріс,
секретарка 103 Відділу в Мілвокі, Віскансін

ВАСИЛЬ МУДРАК, член 74 Відд. УНС, Тов. Івана Франка в Ню Кестел, Па., помер по коротій недузі 14-го грудня 1967-го року. Покійний родився 1887 р. в селі Оріхівці, пов. Скалат Україна. Полишив в смутку 3-ох синів, Николу, Василя і Дмитра, дочку Марію зам. (Собчак). Похорон відбувся з церкви св. Тройці на цвинтар св. Николая, при участі парафіян, членів відділу і приятелів.

Вічна Йому Пам'ять!
К. Ярема, секретар

СТЕФАНІЯ МАКУХ, членка Б-ва св. Ів. Хрестителя Відділ 292 УНСоюзу в Детроіт Миш. упокоілась у Бозі дня 16-го грудня 1967 р. Покійна родилась 25-го квітня 1919 р. в селі Пельня повіт Сяніk, Україна. Полишила у смутку мужа Ілію, 2 сини Івана і Євгена, 2 доньки Марію і Хрестину, брата в Дітройті і одну сестру і два брати в Україні. Похорон відбувся 21-го грудня 1967 р. з похоронного заведення до церкви св. Ів. Хрестителя при участі рідні, членів Б-ва і приятелів. Тлінні останки Покійної спочивають на кладовищі Ст. Гедвіґ, Деарборн Гайґтс, Міч.

Вічна Їй Пам'ять!
П. Федик

ВАСИЛЬ ПОЛЧИН, помер 27 грудня 1967 р. в Н. Й. Народився 10 січня 1893 р. в селі Новошини, пов. Жидачі. Зах. Україна. До Америки прибув 1913 р. Членом Т-ва Дністер 361 Відд. УНС став в 1930 р. Залишив в смутку дружину Марію, сина Григорія, невістку Розалію. Похорон відбувся 30-го грудня з пох. заведення П. Яреми до церкви св. Юра а звідтак на цвинтар Калварію.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Кучма

ІВАН САВИЦЬКИЙ

(Посмертна згадка)

27-го листопада 1967 р. помер на 95-му році трудолюбивого життя Іван Савицький, народженець села Хишевич біля Комарна (Західна Україна), в домі своєї замужної дочки Тетяни Коромець у Філядельфії. Виглядав покійний здорово, здавалось, що жодні земські сили ніколи не одоліють його. Одно лихо йому дошкулювало, бо від 10 років він втратив зовсім зір і не міг читати української преси і книжки. В рідних сторонах покійний був заможнім господарем, мав пошану серед селянства у своєму селі і повіті.

Це була небуденна селянська постать, а своїм ораторським хистом народнього трибуна належав він до кращих промовців селянських в околиці. Промовляв на всяких зборах і вічах, бо вмів промовити до розуму і серця селян.

У своєму родинному селі інтересувався покійний передовсім справою місцевої мурованої церкви та опікувався разом з іншими селянами Хишевич українськими організаціями, заснованими за почином свого довголітнього пароха о. Стефана Онишкевича, б. посла до парляменту у Відні. З хвилиною прибуття о. Онишкевича на парохію до Хишевич в 1892 р. покійний був одним з вибранців і учнів пароха, поруч селян Ол. Щупака, Е. Цяпки, І. Турчина.

Ново прибулий парох села Хишевич навчав в церкві не лише релігійного життя. Він з церковної трибуни виховував селян на культурних діячів, освідомлюючи їх і національно. Під час свого довшого побуту в Хишевичах о. Онишкевич при помочі згаданих і вихованих ним селян вибудував гарну мур. церкву, школу, дім читальні „Просвіти" і кооперативи, заснував кошикарську школу. Під час відомих селянських страйків в р. 1902 і пізніше за проводом згаданих селян з Хишевич й околиці страйкову акцію в повіті успішно переведено.

Під час комасації селянських ґрунтів в Хищевичах перед першою світ. війною творцем цієї акції, веденої коштом австрійського уряду, був саме о. Онишкевич, якому і в цій праці помічниками були згадані селяни. Хоч переведена комасація в селі була корисним ділом, все ж таки початково ставились до комасації з деяким недовір'ям. Та після закінчення комасації всі мешканці села вдячні були за цю комасацію.

Внаслідок інтенсивної культурної праці в селі о. Онишкевича і його співпрацівників-селян, головно покійного, значно піднісся культурний рівень села, зросла національна свідомість селян, які висилали своїх дітей до середніх шкіл і університету.

У зв'язку з культурною працею в селі о. Онишкевич і селяни значно потерпіли за часів польської влади, численно опинились в польських тюрмах і кацетах: в Перемишлі, Пікуличах і Букшанах, де терпіли наруги й побої польських вартових.

Жорстокі дні прийшлось переживати покійному й іншим селянам з приходом большевиків 25-го вересня 1939 до села Хишевич (після смерти о. Онишкевича). Покійний не послухав енкаведистів і відмовився виступити проти релігії, за що був арештований і опинився в тюрмі в Самборі.

В дні відвороту большевиків на схід в червні 1941 р. енкаведисти криваво розправились з в'язнями в Самбірській тюрмі, масово їх розстрілюючи. Одинокий покійний прямо чудом спасся від смерти. Прийшов незнаний йому молодець в темному одязі до тюрми і крикнув: Савицький виходь сейчас зі мною. Так серед втечі з тюрми покійний опинився на вулиці в Самборі і переховався у своїх знакомих до приходу німців, опісля вернувся до села до своїх рідних.

Коли ж в 1944 р. зближалася свіжа навала большевицька зі сходу, покійний разом з іншими селянами і своєю родиною опинився в Німеччині, а потім переїхав на дальшу еміграцію до З-ДА, де і помер у Філядельфії. На панахиді у погребовому закладі у Філядельфії попрощав покійного над домовиною його земляк Дмитро Йовик, а після похоронних відправ похоронено покійного на цвинтарі у Фак Чейсі, де над гробом промовив другий земляк — Йовик Іван. Покійний залишив в живих синів Теодора і Михайла і зам. дочку Тетяну Коромець. В.И.П.

О. У.

У БРАЗИЛІЇ ГОЛОДУЮТЬ МАЙЖЕ ДВА МІЛЬЙОНИ ДІТЕЙ

Тижневик „Шлях" у Різдвяному числі 52-му помістив вістку такого змісту: „У Бразилії вмирає пересічно сто дітей кожного дня. Це потверджує тамошній часопис „Журнал до Бразіль", подаючи, як причину смертности цих дітей, їхнє постійне недоживлення. Майже два мільйони дітей там голодує. Крім того, недостає в цій країні 21.000 місць для дітей у шпиталях і 46 тисяч лікарів для них".

Укр. Хроніка

ГОТУЮТЬСЯ ВІДЗНАЧИТИ 50-ліття УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

Вінніпеґ. — У грудні м.р. відбулись наради Консисторії Української Греко - Православної Церкви, де було визначено дні 6 і 7 липня 1968 року офіційними днями святкувань 50-ліття створення УГПЦеркви в Канаді. Головні урочистості відбудуться в Саскатуні. Окремі наради відбув у Вінніпеґу Діловий Комітет під керівництвом Івана Стратійчука. Комітет заплянував провести збірку на Місійний Фонд Церкви, що має принести 300 000 долярів. 50 років тому саме в Саскатуні, як інформував тижневик „Український Голос" з 20-го грудня, „почався великий рух церковно - релігійного і національного відродження, що в скорому часі охопив широкі маси громадянства." Консисторія схвалила запропоновану Діловим Комітетом програму ювілейних святкувань.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 12-го СІЧНЯ 1968-р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 371-ий Відд. о год. 7:30 веч. в УН-Домі, 140 Prospect Ave., Ірвінгтон, Н. Дж. Прохається членів платити вкладки на зборах Відділу. — Мгр. Ів. Оверко, Стефанія Стеців, Марія Герус, Ю. Баранюк.

ТАРЗАН, Ч. 5930. Не леви — це людська рука!

— Я гадаю, що й інші ловці зазнали цієї самої долі, — лямент**у**вав Білл Алмонд. — Леви дійсно є в сильним збудженні...

— Можливо, що ні, — сказав похмуро Тарзан. — Чи бачите, що не лев вбив цього чоловіка...

— Його задушили людські руки!